

Ray Bradbury

Pampeliškové víno

Kniha Zlín, Albatros Media a. s., Praha, 2020

preklad: Tomáš Hrách

• 29

Víno bylo polapené léto zajištěné zátkou.

• 30

Voda v šálku připomínala jasně modré hedvábí, a když jste se jí napili, změkly vám rty, hrdlo i srdce.

• 63

Všechno, co je v životě krásné a zajímavé, chcete zlikvidovat. Prý – ušetřit čas, ušetřit práci. (...) Takové ty drobnosti, co si je člověk může vychutnat, jsou důležitější než všechny ty velké věci. Procházka po ránu na jaře je lepší než ujet v nadupaném autě osmdesát mil, a víte proč? Protože má plno chutí a vůní, vidíte, jak spousta věcí roste. Máte čas hledat a nacházet.

• 63

Bezové květy jsou lepší než orchideje. A stejně tak pampelišky a plevel jsou lepší! Proč? Protože vás nutí sehnout se, obrátit se na chvíli zády k lidem a k městu, trochu se zapotit a rozvzpomenout se, že taky máte nos. A když to uděláte, jste aspoň na chvíli opravdu sám sebou a můžete si v klidu o samotě ledacos promyslet. Zahradničení je nejlepší výmluva, když chce člověk filozofovat. Nikdo vám na to nepřijde, nikdo vám nic nevyčítá, nikdo nic neví – a vy si uprostřed pivoňek hrajete na Platona nebo na Sokrata, který si pěstuje vlastní bolehlav. Člověk, který táhne přes trávník pytel hnoje, je jako Atlas, jemuž na ramenou leží svět. (...) Hrabat se v zemi znamená hrabat se v duši.

• 73

(...) Řekněme si otevřeně, jak dlouho se člověk vydrží dívat na západ slunce? Kdo *opravdu* chce, aby západ slunce trval nekonečně dlouho? Kdo má zájem o dokonalou teplotu? Kdo chce, aby vzduch pořád pěkně voněl? Vždyť by si toho za chvíli nikdo ani nevšiml. Lepší je, když západ slunce trvá jen pár minut. A potom zase přijde něco jiného.

• 97

Ve válce se nikdy nevyhrává (...). Celou dobu se jen prohrává a ten, kdo prohraje jako poslední, se nakonec vzdá.

• 153

Když je vám sedmnáct, víte všechno. Když je vám ale sedmadvacet a pořád ještě víte všechno, je vám zase jenom sedmnáct.

• 216

(...) Koupil si koně a vůz a rozhodl se, že po celý zbytek života bude dbát na to, aby jedna část města dostala příležitost použít to, co druhá část zahodila. Svoji činnost považoval za jakýsi osmotický proces, který umožňoval jednotlivým kulturám ve městě, aby měly k sobě navzájem přístup. Nesnášel plýtvání, protože věděl, že to, co je veteší pro jednoho, může být pro druhého poklad.

- 232

Když se jí někdo zeptal na její kuchařské umění, sklopila babička oči a pohlédla na své ruce, které se díky jakémusi skvělému instinktu vydávaly tam, kde skončily pokryté moukou nebo se až po zápěstí nořily do krocanů zbavených pozemské tíhy peří, aby hledaly jejich zvířecí duši. Její šedé oči mrkaly za brýlemi pokroucenými po čtyřiceti letech v žáru plotny a oslepenými pepřem a šalvějí tak, že občas řízky posypala škrobem, a jak pak byly jemné a šťavnaté! Někdy jí do sekané spadly meruňky, beze všech předsudků spolu křížila maso, bylinky, ovoce a zeleninu, aniž se řídila jediným receptem nebo zvyklostí kromě té, že v okamžiku podávání jídla se musela srdce rozbušit radostným očekáváním a ústa zaplnit slinami. Její ruce, stejně jako ruce prababičky před ní, byly babiččiným tajemstvím, její radostí a celým jejím životem. S údivem je sledovala, ale nechávala je, aby žily svým vlastním životem, jak ani jinak neuměly.

- 241

(...) Tohle je skvělejší způsob, jak si schovat červen, červenec a srpen. Fakt je to praktický. (...) Je to lepší než si dávat na půdu věci, které člověk už nikdy k ničemu nepoužije. Takhle si můžete v zimě prožít pár minut léta, a když se všechny láhve vyprázdní a léto je nadobro pryč, není čeho litovat a člověk pak aspoň čtyřicet let nezakopává o žádné sentimentální krámy. Čisté, účinné a plné čerstvého vzduchu, jo, to je pampeliškové víno.